

[Cat/Cast] Valoració d'urgència del xoc entre el govern valencià i l'espanyol per la desescalada

ENDAVANT :: 10/05/2020

El camino pasa para plantear una estrategia común de Unidad Popular para el conjunto de la clase trabajadora a los Países Catalans.

Catala

Una vegada més, s'evidencia que als Països Catalans hi ha una contradicció entre la pugna dels governs autonòmics amb l'espanyol i la sobirania real de la classe treballadora, entesa com la possibilitat de construir una societat que prioritze la vida per damunt del capital.

Aquesta vegada el conflicte ha saltat amb la decisió del govern espanyol de no donar pas al conjunt del País Valencià a la Fase 1 de la desescalada. Tot i que, evidentment, s'han de tindre en compte els criteris poblacionals en aquesta decisió, i que la realitat diversa de les nostres comarques va molt més enllà de les capitals de les seues províncies, cal fer una sèrie de consideracions al voltant de la decisió:

És evident que no respon a criteris tècnics vinculats a la salut pública de les valencianes, sinó polítics. Als qui sabem, però, de la indestriabilitat entre els conflictes nacional i de classe, no ens ha sorprès. Enmig d'una ofensiva recentralitzadora sense precedents, iniciada fa anys a una part del nostre país i aguditzada ara amb la crisi del coronavirus i el desplegament militar i policial, el govern espanyol no està disposat a premiar ningú que avance cap al mínim exercici autònom de competències sense prèvia consulta al mateix govern. Malgrat que siga del seu partit.

D'altra banda, observem amb sorpresa les reaccions d'indignació dins del mateix partit, el PSPV, així com de la coalició Compromís. Les mateixes formacions polítiques que actuen com a crossa indispensable per al sosteniment del capitalisme patriarcal a l'estat espanyol. Les que han apostat des de fa temps per l'obediència deguda i per ofrenar noves glòries a Espanya limitant la seua acció en defensa de les treballadores valencianes a demanar les molles del finançament i a la gestió institucional del capitalisme i el patriarcat. Ara mostren indignació perquè efectivament, jugar a ser l'alumne bo de l'Estat no funciona.

No sabem, però, si, a conseqüència de les pugnes partidistes i la disputa de competències entre governs, aquesta decisió serà revertida amb més o menys celeritat. El que sí que podem denunciar és la injustícia que la nostra sobirania reste en mans dels tractes de favor partidistes i la resolució de votacions a Madrid, siga quin siga el govern autonòmic que ho gestione.

Així mateix, queda demostrada una vegada més la incapacitat de l'esquerra espanyola articulada al voltant de Podemos, que segueix defensant acríticament

cadascuna de les decisions dels qui legislen avantposant el capital enfront de les nostres vides. No entenen que la naturalesa d'un estat que ha estat històricament fossa comuna de pobles i de nacions exigeix l'articulació de projectes de lluita que es contraposen a la seua idea d'una única nació on legislar del centre a la perifèria. Des de l'internacionalisme, construïm un futur que avantpose les nostres vides enfront del capital, construïm un país amb sobirania i independència, construïm socialisme i feminisme als Països Catalans.

Per a Endavant, el camí passa per plantejar una estratègia comuna d'Unitat Popular per al conjunt de la classe treballadora als Països Catalans. Aquesta no és una opció política més, sinó l'única alternativa per a les qui sabem que les autonomies són una peça buida de sobirania real en l'engranatge de la maquinària capitalista de l'estat espanyol.

Castellano

Una vez más, se evidencia que en los Países Catalans hay una contradicción entre la pugna de los gobiernos autonómicos con el español y la soberanía real de la clase trabajadora, entendimiento como la posibilidad de construir una sociedad que priorize la vida por encima del capital.

Esta vez el conflicto ha saltado con la decisión del gobierno español de no dar al conjunto del País Valencia la Fase 1 de la desescalada. A pesar de que, evidentemente, se tienen que tener en cuenta los criterios poblacionales en esta decisión, y que la realidad diversa de nuestras comarcas va mucho más allá de las capitales de sus provincias, hay que hacer una serie de consideraciones alrededor de la decisión:

Es evidente que no responde a criterios técnicos vinculados a la salud pública de las valencianas, sino políticos. A quienes sabemos, pero, de lo inseparable entre los conflictos nacional y de clase, no nos ha sorprendido. En medio de una ofensiva recentralizadora sin precedentes, iniciada hace años a una parte de nuestro país y agudizada ahora con la crisis del coronavirus y el despliegue militar y policial, el gobierno español no está dispuesto a premiar nadie que avanza hacia el mínimo ejercicio autónomo de competencias sin previa consulta al mismo gobierno. A pesar de que sea de su partido.

Por otro lado, observamos con sorpresa las reacciones de indignación dentro del mismo partido, el PSPV, así como de la coalición Compromís. Las mismas formaciones políticas que actúan como muleta indispensable para el sostenimiento del capitalismo patriarcal en el estado español. Las que han apostado desde hace tiempos por la obediencia debida y para ofrendar nuevas glorias en España limitando su acción en defensa de las trabajadoras valencianas a pedir los muelles de la financiación y a la gestión institucional del capitalismo y el patriarcado. Ahora muestran indignación porque efectivamente, jugar a ser el alumno bueno del Estado no funciona.

No sabemos, pero, si, a consecuencia de las pugnas partidistas y la disputa de competencias entre gobiernos, esta decisión será revertida con más o menos celeridad. Lo que sí que podemos denunciar es la injusticia que nuestra soberanía este en manos de los tratos de favor partidistas y la resolución de votaciones a Madrid, sea qué sea el gobierno autonómico que lo gestione.

Así mismo, queda demostrada una vez más la incapacidad de la izquierda española articulada alrededor de Podemos, que sigue defendiendo acríticamente cada una de las decisiones de quienes legislan anteponiendo el capital frente a nuestras vidas. No entienden que la naturaleza de un estado que ha sido históricamente cárcel de pueblos y de naciones exige la articulación de proyectos de lucha que se contrapongan a su idea de una única nación donde legislar del centro en la periferia.

Desde el internacionalismo, construimos un futuro que antepongo nuestras vidas frente al capital, construimos un país con soberanía e independencia, construimos socialismo y feminismo en los Países Catalans.

Para Endavant, el camino pasa para plantear una estrategia común de Unidad Popular para el conjunto de la clase trabajadora a los Países Catalans.

Esta no es una opción política más, sino la única alternativa para quienes sabemos que las autonomías son una pieza vacía de soberanía real en el engranaje de la maquinaria capitalista del estado español.

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-valoracio-drurgencia-del>